

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 8 iulie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Najwyższy – Polonia) – Koleje Mazowieckie – KM Sp. z o.o./Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i Budownictwa obecnie Minister Infrastruktury i Prezes Urzędu Transportu Kolejowego, PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.

(Cauza C-120/20) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Transportul feroviar – Repartizarea capacităților de infrastructură feroviară și perceperea de tarife pentru utilizarea infrastructurii feroviare – Directiva 2001/14/CE – Articolul 4 alineatul (5) – Percepere de tarife – Articolul 30 – Organism național de control însărcinat cu supravegherea conformității tarifelor de infrastructură cu această directivă – Contract de utilizare a unei infrastructuri încheiat între administratorul infrastructurii și o întreprindere feroviară – Transpunere incorrectă – Răspunderea statului – Cerere de daune interese – Sesizare prealabilă a organismului național de control]

(2021/C 338/07)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Najwyższy

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Koleje Mazowieckie – KM Sp. z o.o.

Pârâte: Skarb Państwa – Minister Infrastruktury i Budownictwa obecnie Minister Infrastruktury i Prezes Urzędu Transportu Kolejowego, PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.

cu participarea: Rzecznik Praw Obywatelskich (RPO)

Dispozitivul

1) Dispozițiile Directivei 2001/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2001 privind repartizarea capacităților de infrastructură feroviară și perceperea de tarife pentru utilizarea infrastructurii feroviare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2007, în special articolul 4 alineatul (5), precum și articolul 30 din aceasta, trebuie interpretate în sensul că se opun ca o instanță de drept comun dintr-un stat membru să se pronunțe cu privire la o acțiune în răspunderea statului introdusă de o întreprindere feroviară ca urmare a transpunerii incorecte a acestei directive, aflată la originea unei preținse plăți excedentare a tarifului către administratorul infrastructurii, atunci când organismul de control și, dacă este cazul, instanța competentă să soluționeze acțiunea împotriva hotărârilor acestui organism nu s-au pronunțat încă cu privire la legalitatea acestui tarif.

Articolul 30 alineatele (2), (5) și (6) din Directiva 2001/14, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2007/58, trebuie interpretat în sensul că impune ca o întreprindere feroviară beneficiară a unei autorizații de acces să aibă dreptul de a contesta în fața organismului de control cuantumul tarifelor individuale stabilite de administratorul infrastructurii, ca acest organism să pronunțe o hotărâre cu privire la o asemenea contestație și ca această hotărâre să poată fi controlată de instanța competentă în acest sens.

2) Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca dreptul național al răspunderii civile să condiționeze dreptul particularilor de a obține repararea prejudiciului suferit ca urmare a încălcării dreptului Uniunii de către un stat membru de îndeplinirea unor condiții mai puțin restrictive decât cele prevăzute de dreptul Uniunii.

⁽¹⁾ JO C 209, 22.6.2020.